

ИЗЪ РАЗКАЗИТЪ НА ЕДИНЪ ОПЪЛЧЕНЕЦЪ.

Предавамъ дословно разказитъ на баща ми — опълченецъ отъ Шипка, награденъ съ Георгиевския кръстъ за храбростъ — починалъ на 1-ий мартъ 1931 година.

Ружа Тенева — Северина.

СРЕЩАТА СЪ ХРИСТА БОТЕВЪ

Работѣхъ въ Шуменския революционенъ комитетъ съ Волова. Следъ разкритията на турската власт и следъ ареститъ, които станаха, азъ сполучихъ да избѣгамъ отъ затвора.

Съ нѣколко турски лири, които майка ми ми даде отъ скътанитъ си, азъ се озовахъ въ Влашко.

Името на Ботева тогава се произнасяше съ трепетъ. Бѣхъ чулъ, че той приготвява чета, за да мине въ България.

Отидохъ най-напредъ при него — въ редакцията. Той стоеше до голѣма маса, на която имаше разхвърляни вестници. Пишеше.

Когато влѣзохъ, Ботевъ дигна глава.

Видъ ми се като че отъ челото му, отъ цѣлото му лице се излъчваше нѣкакво сияние, като ореолъ, какъвто сте ви-

ждали по иконитъ. Очитъ му пронизвахъ.

Азъ се представихъ: Д. Ст. отъ Шуменъ.

— О, Драгане, ти ли си? Та ти си билъ още момче, а азъ тѣ мислѣхъ, хеей... съ такива голѣми мустаци — и той направи движение, като да завива мустацитъ на Филипъ Тотя.

— Може да изглеждамъ на момче, — отговорихъ азъ, — но въ работата си не съмъ момче. (Бѣхъ секретаръ въ Шуменския революционенъ комитетъ).

— Е, добре, защо си дошелъ?

— Дойдохъ да работя тукъ. Чухъ, че се готви възстание, искамъ да бжда въ четата.

— А кой ще работи между народа и кой ще ни посрещне въ България? — почти соннато запита Ботевъ.

— Но азъ и да остана тамъ, не ще принесе никаква полза. Току що съмъ избѣгалъ отъ затвора и турцитъ ме гонятъ и преследватъ.

— И да те обесятъ е полза! — каза Ботевъ.

Тогавъ азъ сложихъ ржка на сърдцето си, поклонихъ се, взехъ си „сбогомъ“ съ Ботева и се върнахъ въ България.